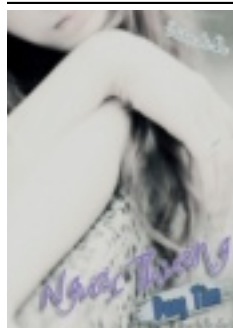


Ngược Thương

Contents

Ngược Thương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	5
7. Chương 9	6
8. Chương 10	8
9. Chương 11	8
10. Chương 12	9
11. Chương 13	10
12. Chương 14	11
13. Chương 15	12
14. Chương 16	13
15. Chương 17	14
16. Chương 18	16
17. Chương 19	18
18. Chương 20	19
19. Chương 21	20
20. Chương 22	21
21. Chương 23	22
22. Chương 24	24
23. Chương 25	25
24. Chương 26 [end]	28

Ngược Thương



Giới thiệu

Giản Nhược Nhược vô tình gặp gỡ và yêu Hàn Mặc Nham. Khi phát hiện sau bao cố gắng cùng đau

1. Chương 1

Chương 1: Một bước trở về nguồn cội của đau thương

Đau thương có nhiều loại. Đau một hồi, đau nhói lên rồi thôi, hoặc nỗi đau dần xé tâm can đến cả đời...

Năm đó gia đình Giản Nhược Nhược chuyển từ thành phố C nghèo đói quanh năm tới thành phố B. Vừa hay Nhược Nhược cũng lên tới trường cấp hai (*) cô được chuyển thẳng vào trường sơ trung B học.

(*) Vốn ghi theo TQ nhưng mình chuyển thành trường học như cho dễ hiểu nhé.

Học sinh đến từ thành phố nghèo lúc nào cũng vậy, bị các bạn học xa lánh, dần dần Nhược Nhược cũng chẳng còn dũng khí bắt chuyện.

Tới năm hai, có một cô bạn bụ bẫm trắng trẻo tới bắt chuyện với cô, thật tâm muốn kết giao.

“Chào Nhược Bạch Thổ, mình là Diễm Diễm”

Cô bất ngờ tới há hốc mồm, cái gì mà “Nhược Bạch Thổ”?!!

“Í, không lẽ cậu không phải Giản Nhược Nhược sao??”

“Ừ, tên mình là Giản Nhược Nhược”

“Nhược Bạch Thổ, hân hạnh được kết giao với cậu”

Cô bạn tên Diễm Diễm đưa bàn tay mập ra vẫy vẫy

Từ đó cuộc đời cấp hai của cô luôn có một Diễm mập mập đi theo, chu chu cái mỏ bất mãn nói “Nhược Bạch Thổ, Nhược Bạch Thổ gốc”

Hôm đó Diễm mập mập gây sự với bạn lớp bên bị mời đi uống Bích Loa Xuân (*)!

(*) Trà Trung Quốc

Nhược Nhược đợi Diễm Diễm ở lớp nửa ngày không thấy Diễm về, bèn đi dạo một vòng sân trường rồi quay lại, cho Diễm Diễm đợi chết đi!!

Thời điểm đó, cô cả đời vẫn không quên, một nam sinh anh tuấn tiêu sái chăm chú đọc quyển sách dày cộp.

Nhược Nhược ngây ngốc!!

Bị nhìn chăm chăm hồi lâu, cậu nam sinh kia bất giác ngẩng đầu nhìn Nhược Nhược chăm chăm...

“Xin... xin lỗi cậu, à tiếp... tục đi...”

“À?”

Nhược Nhược chạy học máu!!!

2. Chương 2

Chương 2: Nhất Kiến Chung Tình

Yêu anh em bỏ qua bao phong ba bão tố, bỏ qua đau thương chí mạng, bỏ qua cô độc đau thương, yêu anh thôi...

Từ đằng xa Nhược Nhược đã nghe thấy tiếng Diễm mập mập gọi lớn.

Cô nàng lục tục chạy qua, hỏn hển thở...

“Ôi cái đồ Nhược Nhược ngốc, chạy đi đâu để mình tìm cả nửa ngày, cậu...”

“...” Diễm Diễm sao cậu không nói nữa?!”

Cô ngây ngốc ngẩng lên, thấy Diễm mập đang nhìn cô không chớp mắt.

“Mặt mình có mực sao??”

“Nhược Nhược ngốc... Sao cậu chảy máu mũi?!”

“Hả?!”

Cô vội đưa tay sờ lên mũi, cảm thấy dòng máu ấm đang chạy vô cùng loạn.

“Nhược Nhược cậu có JQ hả?!”

(*) Gian tình

“Không, tại trời nắng quá thôi”

“Muộn vậy rồi sao còn có nắng nữa?”

“...”

“...”

Im phăng phắc...

“Cậu có JQ nha!”

“Diễm Diễm, chỉ là gặp một nam sinh quá đỗi anh tuấn nên máu mũi không kìm được ra chào hỏi chút thôi!”

“Anh tuấn hả?? Ở đâu, anh tuấn như nào?? Co giống Lâm bảo vệ say rượu đầy râu không?”

“cỡ Phan Anh thôi”

(*) Phan Anh: chàng trai anh tuấn tiêu sái thường dùng để ví von vẻ ngoài tuấn tú ở nam nhân TQ

“Soái ca”

“Ừm, có chút đẹp trai”

“Có phải Nhược Ngốc bị tiếng sét (*) đánh trúng không?”

(*) Tiếng sét ái tình vừa gặp đã yêu

“Diễm Diễm nói linh tinh gì đó, về thôi”

“Nói đi mà có phải đã yêu rồi không, a a Nhược Nhược ngốc đã yêu rồi haha”

“...”

3. Chương 3

Chương 3: Gặp, Thương, Yêu

Gặp anh, thương anh, yêu anh tới phé liệt!

Tối đó, Nhược Nhược ngủ không được, những lời nói của Diễm Diễm đâm thẳng vào trái tim ngốc của cô. Đó... là yêu sao?

Nhắm mắt rồi lại mở, khuôn mặt anh tuấn cứ hiện lên trước mắt cô, đôi mắt lạnh lùng kia như đang hút cô vào vòng xoáy mang tên tư tình...

Sáng hôm sau mắt Nhược Nhược so với gấu trúc quả thực như nhau!

Để có thể bình tâm lại, giờ nghỉ trưa cô vòng ra sau sân trường náo nhiệt, tới khu nhà học mới thi công xong đang được chờ chuyển qua học, ngồi “tĩnh tâm”!!

Nào ngờ cô lại thấy một cảnh tượng đỏ mặt tía tai tới trong mộng cũng đau lòng.

Cậu nam sinh một lần chạm mặt đã khiến cô thành Nhược gấu trúc kia đang cùng một bạn nữ xxoo.

Kia không phải là Huệ Cát Lam hoa khôi nổi tiếng lạnh lùng, xinh đẹp đến bạn nữ cũng phải e ngại tự ti, nam sinh mê luyến đấy sao??

Cô cũng không phải người động tâm nhanh đến vậy, nhưng tại sao lòng vẫn cứ dâng lên một nỗi đau thương cứ như thứ vốn là của mình bị người ta hiên ngang cướp đoạt vậy?

Nhìn lướt qua cô thấy được cảnh khiến người lớn còn khó thở, nam sinh kia nâng bộ ngực cao vút như chào mời của Cát Lam kia lên cắn mút, tay kia đồng thời lột bỏ thứ vướng víu giữa hai người, cùng nhau giao hoan.

Cát Lam thở dốc tinh tế mà kiều mị, khuôn mặt đỏ bừng khẽ nói nhỏ:

“Mặc Nham, thô bạo làm người ta đau muốn chết”

“Không vừa ý sao?”

Cát Lam vỗ nhẹ vào thân hình tuy chưa trưởng thành được mấy phần của nam sinh kia, bên lên nói:

“Tuyệt vời như vậy có thể không vừa ý sao, Mặc Nham thêm nữa đi, chưa đủ Mặc Nham... Aaa”

Nhiễm Nhiễm bên ngoài chân tay đã run rẩy, nam sinh kia sao lại có thể như vậy, cả Cát Lam nữa, sao có thể nói ra mấy lời không biết ngại kia, họ còn chưa đủ tuổi. Cô muốn chạy vào mà hét to “đôi cậu nam nữ, các người đã làm ô uế sự tôn nghiêm của trường học cả rồi!!”

Chỉ tại, cô vốn nhất gan cái gì cũng không dám làm...

4. Chương 4

Chương 4: Tự Ti

Ngốc yêu!

Cô một chút ý chí cũng không có, chạy vội về phòng học, thở dốc.

Kết thúc năm học đầu tiên Nhược Nhược có thành tích không tốt lắm. Một phần bởi vì khi ngồi nơi quá đổi yên tĩnh sẽ không kìm được mà nghĩ đến cảnh kia. Khi ngủ thì lại nhớ đến nam sinh đó, vẻ anh tuấn và đôi mắt lạnh lùng cuốn hút.

Cô có kể cho Diễm Diễm một lần về tâm tư giấu kín kia, Diễm Diễm nói cô ăn phải một thùng dấm chua (1) lớn. Còn nói cô vừa ngốc vừa vô dụng, nói Cát Lam về ngoài thì khủng long (2) thối, bên trong đã sớm NC (3)!

(1) Ghen

(2) Vẻ ngoài xấu xí khó coi

(3) Nào tàn

Lên năm 2, một lần cô ngồi trong lớp chăm chú nhìn lên Cát Lam. Vốn đã xinh đẹp mê người, qua thời gian nhào nặn, Cát Lam đã lộ ra thêm nhiều đường cong hút hồn người.

Nhiễm Nhiễm đâm ra tự ti. Điềm Điềm mập vốn bị mẹ bắt giảm béo giờ đã thon thả hơn nhiều, mặt lộ ra nét dễ thương vô cùng, cũng đã được nhiều nam sinh đưa thư tình, không những thế còn có ngực, có mông, đầy vẻ thiếu nữ mới lớn.

Cô chỉ hận mình trở mã (4) chậm!

(4) dậy thì

Chỉ sợ đuổi hoài không tới vàng sáng của Cát Lam thôi!!

5. Chương 5

Chương 5: Tối đây vì cô ấy!

Anh nói anh tới là để yêu thương cưng chiều, anh nói anh tới để bao bọc chở che, anh nói anh tới để yêu thương nâng niu! Nhưng không phải là cho cô...

Hôm đó gần kì thi học kì I năm hai, mọi người ai cũng bàn tán xôn xao vì nhân vật sắp chuyển tới... con cưng của Tập đoàn Hàn Thị uy phong một cõi, nắm trong tay kinh tế của nhiều thành phố và đảo lớn đảo nhỏ nước ngoài.

Tiết đầu thầy giáo Tôn có nói đôi chút về học sinh mới, rồi một nam sinh cao ráo, vẻ mặt lạnh lùng cương nghị, môi mỏng mang theo ý cười khinh khi bước tới bục cao, cất giọng uy nghiêm nói:

“Tôi là Hàn Mặc Nham, tôi tới đây ngoài việc học ra còn là tới để yêu thương cưng chiều, tới để bao bọc chở che, tới để yêu thương nâng niu người con gái xinh đẹp trong tim tôi!”

Ánh mắt nhìn thẳng về phía Cát Lam đang đỏ mặt.

Cô dù có mờ mắt cũng nhận ra nam sinh tuy chỉ chạm mắt một lần nhưng để cho cô ấn tượng khó phai nhòa kia. Hàn Mặc Nham sao? Cái tên thật toát lên khi chất cương nghị, lạnh lùng.

Từ đó Cát Lam đi tới đâu cũng có một Mặc Nham anh tuấn bên cạnh, tay kề tay vai kề vai, không ngại nhiều người mà hôn hít thản nhiên.

Còn về Điềm Điềm tuy tính khí nóng nảy chưa đuổi đi hết nhưng cũng đã thực nữ hơn trước, không vạch váy đứng lên bàn hô to gọi nhỏ không coi ai ra gì nữa. Mà dần dịu dàng, da mặt mỏng hay đỏ mặt. Nhiều lần Nhiễm Nhiễm có hỏi qua về sự thay đổi này khiến Điềm Điềm phải hắng giọng nhỏ nhẹ nói vào tai cô:

“Người ta đang tương tư Lớp trưởng Tấn Hoa Nghiêm của chúng ta đó”

Nói xong liền đỏ mặt không ngừng khiến Nhiễm Nhiễm cư nhiên buồn cười.

6. Chương 6

Chương 6: Một lần nhất quyết còn hơn đau thương cả đời

Tự mình đa tình có lẽ là sự hành hình đau đớn nhất trên đời. Lồng ngực tựa như tồn tại một quả bóng nhỏ khi gặp được người thương thầm trộm nhớ liền phình to, chỉ chực nổ tung. Cảm giác này đau đớn đến hít thở không thông, còn bị ép tới gò bó. Tên gọi là quả bóng đa tình...

Bản thân cô tự cho rằng mình không dễ yêu thương một người, nhưng cái cảm giác ấy, khi ánh hoàng hôn sắp lụi anh ngồi đọc quyển sách dày cộp, mái tóc đen chồm nhẹ qua mắt, đôi mắt xé chuyên tâm nhìn

chữ, mũi nhẹ nhàng mà hít thở, môi mỏng mím lại, toát ra vẻ lạnh lùng bức người. Cô biết, mình đã yêu anh!

Cô thêm muốn sự yêu thương của anh dành cho Cát Lam, đôi mắt lạnh lùng của anh khi nhìn Cát Lam luôn đọng đầy yêu thương, dịu dàng mà bao bọc nâng niu.

Cái tình cảnh này cứ tiếp diễn tới năm cuối trường cấp hai. Điềm Điềm lúc này đã tán đổ Lớp trưởng đầu gối Hoa Nghiêm, còn Cát Lam cùng Mặc Nham vẫn mặn nồng như thưở mới yêu, khiến người ta nhìn vào mà ghen tị.

Kì thi cuối cấp kết thúc là khi có rất nhiều chuyện xảy ra. Ba cô Giản Hùng cùng mẹ cô Thủy Lệ Liên ly hôn, gia đình cô từ đầu đã không hạnh phúc. Ba cô không còn yêu mẹ nữa, đã lén lút qua lại cùng cô Phó ở chỗ làm gần 3 năm nay, chẳng qua do mẹ cô không muốn nói. Tới khi bị dồn nén thái quá mẹ đã từng lên cơ quan ba cô chỉ vào mặt cô Phó mà chửi “Mẹ khiếp nhà mày con hồ ly tinh câu dẫn chồng người khác, thảo nê mã (*) nhà mày!! Đồ hồ ly tinh, hồ ly tinh”

(*) là một câu chửi thề của trung quốc = Fu*k you mother

Hôm đó ba không về, mẹ khóc cả đêm...

Chuyện này vốn nên chấm dứt ngay từ lúc đó nhưng vì cô, ba mẹ cố kéo dài tới khi cô hết cấp hai. Ba mẹ ly hôn, ba chuyển tới nhà cô Phó sống bỏ qua bao lời dị nghị mà yêu thương cô Phó.

Mẹ đau lòng tới đêm nào cũng khóc đến khuya, mệt mỏi quá mới ngủ. Có khi cô đi qua phòng mẹ vẫn nghe được tiếng từ bút máy ghi âm ba tặng mẹ “Liên Liên anh yêu em, rất yêu em Liên Liên. Em có đồng ý cưới anh để anh và em cùng nhau đi nốt đoạn đường gặp ghềnh này không?”

Cô tự hỏi: Lẽ nào tình yêu mong manh tới vậy??

Hôm đó khi về nhà cô thấy mẹ ngồi giữa một đống bì thư đã bị xé nát, bên trong có giấy đòi nợ,...

Mẹ cô ngẩng mặt lên với một nụ cười tươi tắn nói:

“Nhiễm Nhiễm ba không cần mẹ với con, chúng ta chuyển tới thành phố A sống được không con?”

Cô chưa bao giờ thấy mình quyết định nhanh như thế, cô gật đầu cái rụp, cầm tay mẹ nói:

“Được mẹ ạ, chúng ta đi”

Vừa hay khi đó cô cũng đạt học bổng tới thành phố A, cô và mẹ chuẩn bị hành lý, chỉ một tuần nữa sẽ cùng nhau bước ra khỏi thành phố đau thương này.

Điềm Điềm khóc nức nở nói với cô là không muốn xa cô, cô ngủ lại nhà Điềm Điềm một hôm, mẹ Điềm Điềm vốn luôn đi làm xa không có ở nhà, ba thì đi đào than ở Khổ Chu, nhà luôn vắng vẻ.

Cô cùng Điềm Điềm nói rất nhiều chuyện. Cấp ba sẽ cùng Hoa Nghiêm thi vào trường Nhất B, cô biết Điềm Điềm yêu thật lòng, không phải chơi đùa như trước nữa. Điềm Điềm cũng khuyên cô rất nhiều, nhân dịp này cứ một câu mà tỏ tình với Hàn Mặc Nham, tình yêu nào cũng bắt nguồn từ câu tỏ tình thôi. Nhưng làm thế không phải cô thành tiểu tam (*) sao?

(*) người thứ ba

7. Chương 9

Chương 9: Gặp gỡ

Gặp gỡ anh là điều em không hối hận nhất trên đời!

Sau khi ăn uống no say cô cùng Điềm mập vào một bar nhỏ uống rượu, vừa uống vừa khóc thoải mái, rất dễ chịu!

Kết quả sáng hôm sau khi thức dậy đầu đau như búa bổ, đã gần tới giờ làm!

Cô cuống cuống mặc đồ, vội vã chạy ra đầu đường bắt taxi, kế hoạch đi xe bus đi làm và tới chỗ làm chào hỏi đồng nghiệp mới..... ĐỐ BỂ!!

Tập đoàn Hàn thị có 51 tầng tất cả, dựa theo tuổi khi cố Chủ tịch mất mà xây nên. Chia ra theo cấp bậc: Lễ tân phục vụ cùng quét dọn, Quản lí, Quan hệ, Phát triển, Đầu não, tầng cao nhất là nơi của Chủ tịch.

Cô bước vào lễ tân, cô gái xinh xắn mặc bộ công sở đen thướt nơ màu đỏ nổi bật cười tươi, nhỏ nhẹ nói:

“Chào cô, cô cần giúp đỡ gì không?”

“À, tôi tới phụ trách thư kí tầng 51”

Tiếp tân nhanh chóng gõ bàn máy tính 3 phút, nở nụ cười nói:

“Thưa cô, cô đi tới thang máy phía trái kia đi tới lầu 51, cánh cửa mạ vàng bên phải, cô Linda đang đợi cô ạ”

“Xin cảm ơn”

“Không có gì thưa cô”

Tiếp tân ở đây cũng quá năng suất đi?

Cô nhanh chóng đi tới tầng lầu 51, đẩy cánh cửa mạ vàng, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp vô cùng đang cười với cô, cô Linda này ngực cũng lớn quá chứ!!

“Chào cô Giản, tôi là Linda, cô đi theo tôi, để tôi giới thiệu một chút về công việc và khu vực”

“Cảm ơn cô”

“Đừng khách sáo”

Đến trưa cô cũng hiểu sơ qua tình hình công việc. Cái gì mà thư kí, chức của cô vốn là chân sai vặt thôi!! Bê cafe khi Chủ tịch có khách, chuyển fax, photo, lau dọn.

Đến chiều khi Linda ấn chuông báo Chủ tịch tới, cô cấp tốc pha cafe.

Tới cửa phòng Chủ tịch cô thở gấp, Chủ tịch là lão béo hói đầu ngoài 50 hay con rùa vàng 30 tuổi dâm dăng??

Cô gõ nhẹ cửa, bên trong truyền ra giọng lạnh lùng:

“Bê vào đi”

Cô nhẹ lách người bước vào, để cafe lên bàn làm việc. Liếc mắt tới chỗ Chủ tịch ngồi... Kia là? Hàn Mặc Nham?

Vẻ ngây ngô ngày nào được thay bằng nét sắc xảo, anh tuấn càng thêm anh tuấn, càng thêm lạnh lùng bức người. Cô có một ý nghĩ ngốc nghếch là chạy qua: vẫy tay trước mặt Chủ tịch nói “hey chào bạn học!”

Cô lại một lần nữa rung động, trấn tĩnh lại mình, cô khẽ liếc qua Chủ tịch Hàn Mặc Nham.

Chủ tịch tiêu sái cầm cốc cafe nóng lên thổi nhẹ rồi nhấp một ngụm nhỏ, liền đặt xuống.

“Pha cho con nít uống sao, chả kém nước đường mấy phần!?”

Hôm đó cô pha gần 20 cốc cafe, tới tay cũng bị chuột rút luôn! Quà gặp mặt cũng quá lớn đi!! Dù vậy, trên môi vẫn nở nụ cười, được ở gần Mặc Nham, cô thấy rất hạnh phúc!

8. Chương 10

Chương 10: Đụng mặt không vui

Hàng ngày cô vẫn chăm chỉ làm việc như một con ong nhỏ. Hàn Mặc Nham cái gì cũng không nhận ra cô, mà nhận ra thì sao chứ?? (Mặc Nham đại ca: Anh nhận ra ngay từ đầu rồi chỉ là e không biết thôi Nhược Nhược!! Nhược cô nương: nhận ra mà còn bắt em pha hơn 20 cốc cafe sao?)

Bỗng có tiếng guốc cao gót nện lên sàn nhà

“Cộp cộp...”

Linda vừa thay Chủ tịch đi ngoại giao nên không có ở đây, cô đành phải tiếp trận. Ngẩng đầu lên cô thấy một mỹ nhân hoa lệ. Khuôn mặt thanh tú trang điểm kỹ càng, tóc nâu đỏ thả nhẹ trên vai, mặc một bộ váy bó sát với những đường hở táo bạo, bộ ngực lớn còn hơn ngực bò sữa!! Đặc biệt khuôn mặt người này rất giống với Cát Lam, khí chất cũng giống Cát Lam nữa!

Mỹ nhân mở miệng:

“Mặc Nham có trong đó không?”

“Thưa tiểu thư, Chủ tịch ở bên trong ạ” cô tay cầm ống nghe hướng lên tai “Để tôi gọi báo cho Chủ tịch một tiếng”

“Không cần” nói xong liền tiêu sái bước vào

Ế, không phải là Hàn Mặc Nham nuôi một cô bồ nhí giống Cát Lam để trêu đùa chứ?? Tại sao đến hôm nay anh vẫn không quên được Cát Lam?

Cô vút buồn khổ ra sau gáy tức tốc đi pha cafe bê vào. Thấy mỹ nhân kia ngồi trên bàn làm việc tay ôm cổ Chủ tịch, dùng môi cắn cắn cúc áo, một trận ngại ngùng đổ xuống!! Hóa ra mỹ nhân lại là dâm dâm cô nương?!

Thấy cô, dâm dâm cô nương tức tối nhảy xuống, mắt biểu lộ tức giận, quay ra phía Chủ tịch nói:

“Mặc Nham, cô thư kí nhỏ của anh thật khiến người ta khó chịu quá đi~~” vừa nói vừa dùng miệng cắn cắn tai Chủ tịch (La: tiện thể nuốt luôn dáy tai sao o.o)

“Ồ, cafe của cô...” đặt nhanh cafe xuống bàn cô tức tốc đi ra.

Từ lần đó dâm dâm cô nương tới lui rất năng suất. Lần nào cũng gây khó dễ cô. Mỹ nhân này tên gọi Lạc Nhiếp An, là nơi phát tiết của Chủ tịch. Cô đành áp dụng chiêu thức, thấy cũng như không!!

9. Chương 11

Chương 11: Hi sinh

Vì anh, cái gì cũng đáng giá!

Khi Nhược Nhược nhận được cuộc gọi của Linda là đã tối muộn. Linda nhờ cô đưa Chủ tịch tới khách sạn One night (Một đêm) nghỉ ngơi. Cô đành đi taxi đến Bar RMB (*), vì đã khuya nên giá taxi mắc hơn gấp 2 lần!

(*) RMB là kí hiệu đồng nhân dân tệ, ý của bar này là cứ vào là sẽ bị đè ra mà thu tiền.

Khi đi vào trong, ánh đèn tối sáng chiếu loạn, tiếng hò hét đình tai nhức óc khiến cô chỉ muốn lăn ra ngất!!

Đang choáng váng, cô cảm thấy có người đang bóp nhẹ hông mình, quay lại thấy một thằng phê thuốc tóc vàng hoe đang cười một cách dâm dâm nói:

“Vui vẻ chút không cô em??”

Cô trợn ngược mắt hét lớn:

“NND (*) nhà mày, bà mày chặt tay mày đi bây giờ!!”

(*) Là bà nội mi đó T.T chị Nhược đừng mãnh quá

Theo lời của Diễm Diễm khi gặp loại đàn ông này phải cứng rắn một chút không bọn chúng sẽ làm tới. Cô tuy không phải lần đầu chửi bậy nhưng cũng chạy đi luôn, không dây dưa nhiều.

Tìm một vòng mới thấy Mặc Nham ở quầy bar trên bàn bày đầy rượu. Cô tiến tới nhẹ nói:

“Mặc Nh... Chủ, Chủ tịch, muộn rồi phải về thôi!!”

“Lam Lam...”

Cô giật mình, đau lòng...

Nhờ người đưa Mặc Nham ra ngoài rồi bắt taxi đến khách sạn. Vất vả đưa anh lên phòng tổng thống xa hoa, cởi áo khoác ra, mở ngăn kéo đầu giường tìm bút viết lời nhắn thì thấy bên trong có một hộp Dulex (*). Cô đỏ mặt!!

(*) BCS khụ khụ!!

Bỗng thấy môi Mặc Nham đang khẽ run lên, cô tới gần, lắng tai nghe

“Lam Lam... Lam...”

Cô chạy vào nhà vệ sinh lấy khăn ẩm ra lau qua người cho Mặc Nham, chắc say quá nên phát bệnh rồi!!

Cô vừa chạm vào Mặc Nham, anh đã bắt lấy tay cô, kéo mạnh lên giường áp chế dưới thân. Đôi mắt hé mở ngập tràn ham muốn. Cô vội ngồi dậy, nhưng đâu có dễ thế, anh đè mạnh lên cô khẽ hôn lên môi nói:

“Ngoan nào, Lam Lam...”

Cô đau lòng, nếu anh muốn cô, cô có thể cho, nhưng xin anh đừng áp đặt cô với Cát Lam, sẽ làm cô đau đớn vô cùng.

Qua nhiều năm cô tự tin mình sẽ mạnh mẽ, kiên cường hơn.

Nào ngờ khi anh nhìn vào cô gọi tên Cát Lam, cô nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn, đau lòng tới hít thở không thông. Mắt đã nhòe nước. Cô nhắm mắt vòng tay ra sau lưng Mặc Nham nói:

“Mặc Nham, em là cả đời yêu anh, quyết không hối hận!!”

10. Chương 12

Chương 12: Hoan ái đau lòng

Đau khổ ngập tâm can!

Khi được cô chấp thuận, Mặc Nham trong cơn say như mất đi lý trí. Lưỡi cùn cánh môi cô dây dưa. Cô càng ôm chặt anh, nước mắt như thủy tinh chảy xuống từ khóe mắt, ôm trong im lặng khóc tới bi thương...

Mặc Nham đã tiến tới cởi áo ngoài cô, cô theo bản năng run rẩy, anh nhu thuận nhẹ nhàng hôn môi cô dẫn cô tới vòng cảm dỗ anh tạo ra. Khi anh vòng tay ra cởi áo lót, ngực cô như được giải phóng mà tung tăng nhảy ra... Anh hừ nhẹ, cúi xuống cắn mút, dùng lưỡi liếm qua đỉnh đầu hồng phấn...

“Lam Lam... Có chút bé đi”

Giọt nước mắt tự ti thủy chung im lặng mà lăn xuống, cô... cái gì cũng không bằng, với không tới!!

Cô quay mặt đi, đè nén cảm xúc khi đôi mắt anh nhìn cô như nhìn Cát Lam ngày hôm đó, ngập tràn nhục dục...

Tay anh lạnh lẽo cởi quần bò của cô, rồi tới quần lót. Phía dưới của cô nhẹ nhàng xảy ra phản ứng, một làn nước chảy ra. Cô cảm nhận mình có bao nhiêu phẩm dâm đang lúc này!!

Anh dùng hai tay xoa nắn tới đỏ ửng hai quả đào nhỏ của cô, đặt lưỡi liếm từng phần trên bụng, tiến tới huyết đạo u tối... Khi anh cắn trên đùi cô, từ miệng cô bật ra tiếng rên rĩ:

“Ừm... ừ”

Cô không tin được vào tai mình, tại sao cô lại bị như vậy, thật đáng sợ, cô ghê tởm bản thân mình!!

Anh dùng một bàn tay xoa nhẹ lên # đã che giấu #, sau đó dùng một ngón tay chọc tới cứ thế ra vào. Cô hét lớn, thật đau. Vừa đau trong tim vừa đau thể xác...

Khi ngón tay đầy # đã che giấu # liếm tới sạch:

“Lam Lam... Em vẫn ướt át như vậy... Lam...”

Cô cứng người, kéo mình trở về... Chưa kịp phản công anh đã dùng lưỡi tiến vào, tham lam càn quét. Sau khi đầu lưỡi anh làm cô tê cứng người, anh liền nhanh chóng lột bỏ vương mắc cuối cùng. Tiểu đệ to lớn dũng mãnh của anh vốn đã “chào cờ” cùng phình lớn, anh ôn nhu hôn lên vành tai cô:

“Lam Lam thỏa mãn nó!”

Cô trong lúc này chỉ muốn cười một cái, em sao? Làm sao có khả năng đó đây??

Anh dùng tay # đã che giấu # nở rộ ra ngoài, mạnh mẽ đâm tới.

Cô hét lớn:

“A A A quá đau! Ừm a đau...”

“Lam em chặt quá, Lam Lam”

Anh gặm một cái, đâm tới nơi tận cùng, một làn nước ấm màu đỏ chảy ra... Cô nhìn ga giường không chớp mắt. Chỉ là không có hối tiếc...

Anh ra vào nhiều lần, cô đau tới nhắm mắt thở dốc...

Anh làm tới khi trời đã sáng. Sau đó một mỗi nằm xuống cạnh cô. Cô áp chế đau đớn dưới thân, vào nhà tắm rửa ráy qua loa. Mặc trên mình bộ đồ ngủ màu tím treo sẵn trong nhà tắm, chui vào chăn bông mềm mại. Ôm lấy cơ thể lỏa lồ của anh nói:

“Em không hối hận vì 10 năm trước yêu anh, bây giờ cũng vậy... Mặc Nham” rồi cũng một mỗi thiếp đi...

11. Chương 13

Chương 13: Lãnh khốc vô tình

Khi say rượu, cô làm Cát Lam. Khi tỉnh rượu cô lại là Nhược Nhược ngốc nghếch vô dụng!

Khi cô đói tới tỉnh dậy, thì bên cạnh đã không còn ai. Cô giật mình rồi lo lắng. Không phải giống như tivi để lại một xấp tiền rồi đi chứ??

Vội vã ngồi dậy, hạ thân đau đớn kêu gào. Cô thấy Mặc Nham quay lưng lại tiêu sái hút thuốc, nghe tiếng động, chậm rãi hạ điều thuốc xuống. Âm thanh lạnh lẽo vang lên rạch một đường trên bầu trời phẳng lặng:

“Thư kí Giản, cô muốn bao nhiêu?”

Cô chớp mắt, một giọt nước mắt đau lòng lăn xuống, tối qua do khóc quá nhiều nên bây giờ mắt mở ra có chút đau đớn.

“À,... không cần”

“Cô vốn là lần đầu, tôi cũng cưỡng ép cô” anh quay đầu lại lãnh khốc nhìn cô “Thư kí Giản cứ trực tiếp đưa ra một cái giá đi”

Cái gì mà Thư kí Giản, Thư kí Giản?? Cô chưa xốt nói:

“Là tôi tự nguyện... Chủ tịch. Tôi cũng không có thỉnh cầu gì...”

Anh lạnh lùng nhếch mép

“Loại phụ nữ như cô tôi cũng không phải chưa từng gặp qua, muốn một cái giá cao hơn sao?”

“Tôi... không cần”

“À vậy sao” anh nhẹ nhàng cài hàng cúc tây trang phẳng phiu cất giọng “Cô cứ trở về công ty, đi cũng được, ở cũng được. Tôi cần những người có năng lực hơn kĩ thuật trên giường!”

Nói xong liền đóng cửa rầm một cái!

Cô ôm mặt khóc rống, bi thương cùng đau đớn bao bọc căn phòng xa hoa...

12. Chương 14

Chương 14: Tai nạn đau lòng

Lặng thầm yêu thương anh, đón đau cũng được, tổn thương cũng được, chỉ cần thấy anh là được...

Cô vẫn kiên trì đến Hàn Thị làm, anh thấy cô cũng chỉ trưng ra bộ mặt lạnh lùng. Cô vẫn âm thầm làm việc của mình, nhưng Linda đã tiếp nhận hết những việc như bê cafe, đưa giấy tờ... tránh để cô tiếp xúc với Chủ tịch. Lần đầu cô có hỏi, nhưng Linda chỉ cười không nói.

Cô hiểu, chính là sợ cô bám víu sao?!

Nửa đêm hôm sau cô lại nhận được điện thoại của Linda, báo Chủ tịch gặp tai nạn.

Cô tức tốc chạy đến Bệnh viện thành phố A, gặp Linda đang nước mắt khóc trước phòng cấp cứu, thấy cô Linda vội vàng chạy tới:

“Nhược Nhược, Chủ tịch... hu hu”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Năm nào vào ngày này Chủ tịch cũng như vậy...” Linda đưa tay lau nước mắt “Nghe nói trước đây Chủ tịch có yêu một người con gái rất sâu đậm... Hôm qua là ngày cô ấy cùng Chủ tịch gặp tai nạn... Hôm nay là ngày cô ấy qua đời trên bàn phẫu thuật... Còn nghe nói, chiếc ô tô tải đâm vào Chủ tịch đã kiện, vì là do Chủ tịch chạy nhanh còn vượt đèn đỏ. Lỗi là do Chủ tịch nên... năm nào Chủ tịch cũng mua chiếc ô tô như chiếc gặp tai nạn kia đập nát... hoặc đâm vào đầu đó. Chị đã gặp chuyện này không ít lần, nhưng Chủ tịch không cho chị nói với ai. Năm nay thật may có em bên chị, chị rất sợ, Nhược Nhược chị rất sợ...” Nói xong liền ôm mặt khóc nước mắt, cô vỗ nhẹ vai Linda, mắt cũng sẫm đỏ.

Người nào mới đủ khả năng làm Mặc Nham yêu sâu đậm như vậy đây. Không phải chính là Cát Lam sao???

Qua 6 tiếng đồng hồ, đèn ở phòng cấp cứu mới tắt. Cô cùng Linda đều khẩn trương. Bác sĩ trưởng cùng đội ngũ phụ tá, y tá bước ra. Nếp nhăn của Bác sĩ trưởng va vào nhau, cất giọng trầm ổn nói:

“Tai nạn rất nặng, vết thương ở sau lưng và đầu rất nghiêm trọng...”

Cô sống người, nước mắt lúc này mới tuôn ra như suối, cả người cô như vừa trúng một đòn đau đón tới ngu ngốc.

“Tình trạng hiện giờ đã khá lên một chút, nhưng có thể ra đi bất cứ lúc nào. Nếu sau 3 ngày không tỉnh lại... e rằng, đã thành người thực vật!” Bác sĩ trưởng lắc đầu “Thanh niên bây giờ đi đứng cũng thật là..., gia đình hãy chuẩn bị tâm lý, túc trực và chăm sóc bệnh nhân 24/24 giờ” Linda trấn tĩnh lại, nhẹ cúi đầu nói:

“Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn...”

“Không có gì, là trách nhiệm của chúng tôi!”

Linda quay sang nhìn Nhược Nhược đang ôm mặt khóc tới tim gan phé liệt. Cô đã từng thấy nhiều người khóc qua nhưng chưa từng thấy ai khóc tới thương tâm như vậy? Dường như cả bầu trời của Nhược Nhược sụp đổ!! Trong lòng cô cảm nhận được, Nhược Nhược đã yêu Chủ tịch, yêu tới sâu đậm. Có lẽ Chủ tịch đã nhìn ra nên gần đây mới lạnh lùng tới như vậy.

Nhược Nhược sau khi bình tĩnh lại thì mắt đã sớm sưng lớn, giọng cũng khàn, mắt ngập nước nói với Linda:

“Chị Linda, chị có trẻ nhỏ, để em chăm sóc Chủ tịch cho chị”

“Nhược Nhược...”

“Yên tâm giao cho em, Chủ tịch đã không muốn ai lo lắng, chúng ta cứ như vậy làm theo đi”

Linda gật đầu, nhẹ nhàng cầm tay Nhược Nhược nói:

“Nhược Nhược em là cô gái tốt, nếu không đủ sức kéo dài việc đau lòng này... em hãy buông xuống đi... hiểu chưa? Đừng tự dày vò mình như vậy”

Cô ngẩng lên nhìn Linda chăm chăm, hóa ra Linda đã thấu tâm ý cô từ lâu

“Em... chính là không dừng lại được, chỉ cần buông xuống em sẽ đau đón tới muốn chết. Có lẽ là mệt mỏi cùng khổ đau... nhưng... em cam tâm tình nguyện!”

13. Chương 15

Chương 15: Lời trong lòng

Xin anh trở lại bên em, em nguyện dùng sinh mạng nhỏ nhoi này đánh đổi!!

Hôm nay, ngày thứ 3 cô ở bệnh viện cùng Mặc Nham. Chưa khi nào cô được nhìn anh kĩ càng tới vậy. Cô nhẹ đưa tay lên vuốt chân mày anh, đưa môi hôn lên đó, một giọt nước mắt chảy xuống.

Hôm nay đã là ngày thứ 3, nếu tối nay anh không tỉnh dậy chắc chắn đã trở thành người thực vật, có phải chán ghét cô nên anh mới không mở mắt không?

Ngày nào cô cũng tắm rửa, dọn phòng, đọc truyện cho anh nghe, vì để y tá làm cô cứ nhiên không an tâm.

Cô đặt ghế ngay cạnh giường anh mở quyển truyện ra đọc cho anh nghe. Đây là câu chuyện về một đôi nam nữ, người đàn ông yêu cô gái nọ rồi bỏ đi, để cô gái đau khổ ngày đêm. Sau này khi gặp lại, cô gái lần nữa động tâm, nhưng người đàn ông kia lạnh lùng gạt bỏ. Cô gái bị dày vò mà lên tầng lầu 17, là số tuổi khi hai người gặp nhau mà tự tử. Khiến người đàn ông day dứt cả đời, yêu cô cả đời, vĩnh viễn không buông ra được. Sự xúc động của câu chuyện này nằm ở chỗ đến khi chết cô gái vẫn không ngừng nghĩ đến người đàn ông kia. Muốn quay lại điểm xuất phát khi 17 tuổi để làm lại từ đầu...

Cô đau đớn cười, vậy có phải cô sẽ cần nhảy từ tầng 11 không??

Vừa lúc kết thúc câu chuyện thì ánh hoàng hôn hắt vào căn phòng qua cửa sổ lớn.

Cô nhắm mắt, trèo lên giường, mở chăn ra ôm chặt eo anh, nằm lên vai anh nói:

“Chắc anh không còn nhớ đâu nhỉ? Vào buổi hoàng hôn đó... anh ôm quyển sách dày chăm chú đọc, vẻ lạnh lùng ngọt ngào áp chế tỏa ra. Em đã rung động...”

Cô chảy ra một giọt nước mắt mặn đắng lên vai anh, nấc lên một cái nói tiếp:

“Em vốn yêu anh từ rất lâu, nhưng anh không biết... hoặc là có biết cũng mặc kệ. Anh chung thủy yêu Cát Lam, em vô cùng ghen tị, em muốn vỡ tim mỗi lần anh ôn nhu hôn Cát Lam. Đau lòng tới phải bỏ đi 10 năm trời... không oán không hận...”

“Giờ em lại được gặp anh, anh lại lần nữa khiến em rung động, và một lần nữa cũng không yêu em...”

“Nếu anh không tỉnh dậy, anh yên tâm, em sẽ ở bên anh, cả ngày hôm nay, ngày kia, cả đời...”

Cô đặt tay lên môi anh, men theo vành môi mỏng quần hút mà di chuyển.

“Anh biết em tâm đắc câu gì trong quyển truyện kia không. Là khi nữ chính thấy nam chính ra đi, cầm tay anh ta mà nói: Anh, anh không yêu em cũng được, ghét em cũng được, chỉ cần không ra đi là được. Em sợ bản thân sẽ chết trong đau đớn!! Anh biết không? Đây cũng là lời em muốn nói với anh bây giờ... Mặc Nham... Em là cà chua nhỏ đây? Anh có nhận ra không?”

Nói xong cô chảy nước mắt như mưa, đau đớn thống khổ hòa quyện. Cô liền chạy ra ngoài lau nước mắt.

Chỉ là cô không biết, ở trong phòng đôi mắt lạnh lùng kia đang dõi theo bóng hình cô, chỉ một giây, đôi mắt đã lặn ra khỏi sự lạnh lùng của mình, hiện lên tia ôn nhu như thời thiếu niên...

14. Chương 16

Chương 16: Hồi phục

Miếng há cảo đẹp hay không là do 3 bước: người làm bánh, nguyên liệu tốt, cách nấu. Bất quá, cô được làm ra nguyên liệu đã không tốt, nhào nặn lung tung, đun lại bỏ ra quá sớm nên thành một chiếc bánh hỏng. Vậy anh và Cát Lam có phải là hai chiếc bánh rục rở hoàn thiện nhất không?

Khi cô bước vào đã thấy Mặc Nham ngồi trên giường bệnh lưng tiêu sái dựa vào thành giường, mắt mở ra nhìn chăm chăm vào đồng hồ đeo tay cô lúc này chạy đi xóc lung tung.

Cô chậm rãi bước thêm một bước.

“Mặc Nham... À Chủ tịch, ngài tỉnh rồi sao??? Thật sự đã tỉnh sao?”

Nghe thấy câu hỏi ngu ngốc của cô, anh lẳng lặng nhìn cô, mắt chớp một cái như nói “Ừ”.

Cô xúc động tới nỗi chạy tới ôm Mặc Nham

“May quá... thật may...!!”

Xong như vội nhớ ra điều gì liền ấn nút trên tường tới chục lần gọi bác sĩ.

Bác sĩ cùng y tá trực ban hỗn hển chạy vào.

Cô liền cầm tay bác sĩ nói:

“Bác sĩ anh ấy đã tỉnh rồi, đã tỉnh rồi...”

“Cô gái... chúng tôi đã nhìn thấy! Cô ra ngoài một chút để chúng tôi kiểm tra nhé, không cần nóng vội!”

Cô bị y tá kéo ra ngoài, lúc đóng cửa phòng cô y tá còn cười nói:

“Chị à, sau này... nếu gọi bác sĩ chị chỉ nên ấn nhiều nhất 5 lần thôi. Ấn như chị là bệnh nhân đang hấp hối, khiến chúng thôi thực nóng vội chạy qua...”

“A, xin lỗi cô, tôi...”

“Không sao, chị ngồi kia một lúc đi!”

“Được”

Cô yên lặng ngồi tầm 20 phút, bác sĩ cùng y tá đi ra mặt không còn tươi cười như lúc đầu. Bác sĩ lật sổ bệnh án nói:

“Não có chút chấn động, tối nay chúng tôi sẽ chuyển cậu ấy lên trung tâm thần kinh não bộ bên khoa trên.”

“Không phải anh ấy đã tỉnh lại sao, sao còn chuyển nữa???”

“Cô yên tâm, chấn động ở não không nặng. Nhưng những chuyện trong khoảng mười bốn đến mười lăm năm trở về trước đều đã quên hết. Có lẽ đó là kí ức cậu ấy không muốn nhớ lại. Còn kiến thức gần đây có lẽ không việc gì, chắc chắn không ảnh hưởng tới công việc. Đã xong, cô ra thanh toán viện phí cùng lựa chọn chữa trị tới hồi phục hay để yên hiện trạng. Tôi xin phép đi trước!”

Cô đã không còn hồn trong xác mà trả lời, nước mắt lại lặng thầm chảy ra. Cô phải làm thế nào đây? Phải làm thế nào đây?? Anh có đành lòng buông tay Cát Lam ra không? Buông hay không buông?

Cô bước vào phòng bệnh, mắt ngập nước nhìn anh,... cô đau lòng, cô chính là quá muốn nghĩ ình, vô dụng như vậy sao có thể yêu anh đây.

“Cát Lam...”

Cô mở to mắt hơn, anh đang nói gì vậy?

“Lam Lam ngốc, sao lại khóc nhè như vậy??” Nói xong anh ôn nhu cười, còn kéo cô tới gần, vuốt má nói:

“Có phải lo cho anh mà ngốc luôn không? Anh không sao đâu, ngốc này...”

15. Chương 17

Chương 17

Hạnh phúc như một bông hoa, ngắm nhìn thì nở rộ, nếu hái mang về ngắm nghía không lâu hoa sẽ héo tàn...

Ai cần ai, thương nhớ mộng mị ai

Em đi tìm ai tìm ai nơi thành phố này

Ai ai ai ai cần ai

Anh chắc chắn buông tay ra sẽ không đau thương sao

Anh cần bản đồ để đi qua đau thương

Em là đau thương là cô đơn nhưng vẫn một lòng dõi theo anh dõi theo anh (*)..... quay về nơi đây đi

Quay về đi nơi ta bắt đầu, cho em hỏi một lời

Ai ai ai, ai cần ai...

Cô đã bàn bạc qua với Linda về vấn đề Mặc Nham mất trí nhớ. Linda một chút đồng tình cũng không có:

“Nhược Nhược em điên rồi!! Em không tưởng tượng được khi biết ra chuyện này Chủ tịch đối với em sẽ thêm bao nhiêu lãnh khốc vô tình đâu!!”

“Chị Linda, em... tình nguyện!”

“Em,... chị chỉ sợ em đau khổ con bé ngốc”

“Em... chỉ muốn đặt mình vào vị trí của Cát Lam xem hạnh phúc đến mức độ nào mà có thể khiến Chủ tịch đem cả tâm can gửi cho cô ấy?”

“Nhược Nhược, còn công ty?”

“Chị cứ xin nghỉ cho em, em sẽ ở nhà để tránh mọi người..... một lúc nào đó em sẽ nói cho anh ấy biết, rằng anh ấy không yêu Cát Lam mà là yêu em!!”

“Nhược Nhược em bắt quá không chỉ vạn phần ngốc còn cố chấp nữa. Em đang vì yêu mà mù quáng. Em sẽ hối hận!”

“Chị... em đã yêu anh ấy đủ lâu để hối hận rồi, 10 năm qua em tưởng cái gì muốn quên đều đã quên hết. Nhưng khi thấy anh ấy, em không làm được. Lý trí bảo đừng nhớ nhưng con tim em gào thét không thể quên. Con đường đầy gai hồng đã lấp kín lối, em vĩnh viễn không thể quay về... em...”

Nước mắt lặng lẽ chảy, cô cắn môi, móng tay đâm vào da thịt. Đây là điều cô vạn lần không muốn nhắc lại.

Linda quàng tay ôm lấy cô:

“Nhược Nhược, là chị không biết, nếu đã vậy em hãy thỏa mãn bản thân một lần đi, đừng cả đời đau lòng...”

“Em không hiểu tại sao, em chính là thất bại, là con nhỏ ngốc...”

“Nhược Nhược...”

Linda đau thương mà nhìn cô. Là loại tình yêu như thế nào đã biến một cô gái nhỏ trở nên cố chấp như vậy? Tình chính là thứ rẻ mạt như vậy. Đau đớn thống khổ, cô đơn dằn vặt nhưng vẫn toàn tâm toàn ý đi theo, khi nhận ra sai lầm thì đã quá muộn. Vòng luẩn quẩn nhất thế gian chính là chữ TÌNH!!

Phiên ngoại: Tâm tư của Cát Lam

Cát Lam

Cô tự tin mình có vẻ ngoài vô địch, khó ai có được dung mạo nghiêng nước nghiêng thành như cô. Cô và Mặc Nham quen nhau từ năm 3 tuổi. Cô luôn leo đèo bám theo Mặc Nham mồm luôn miệng nói “anh Mặc Nham Mặc Nham...”

Nhưng cô biết thâm tâm Mặc Nham luôn coi cô là em gái. Người khác nhìn vào thấy anh ôn nhu cười nhìn cô là yêu thương? Phỉ nhổ! Cô liếc nhìn là ra đó là sự quan tâm như một người anh trai.

Càng lớn cô càng thấu hiểu tình yêu nam nữ, cô luôn nhờ anh đóng giả bạn trai cô với lý do ngốc nhất trên đời “Có quá nhiều kẻ theo đuổi em”

Nói ra câu này cô chính là muốn nói, nếu không yêu em bây giờ em sẽ bị cướp đi đấy!

Khi xảy ra một trận hoan ái ấy. Anh lúc đó còn quá trẻ, không đủ sức chống lại nó, dù biết cô là Cát Lam nhưng vẫn bị xuân dược làm chủ mà mạnh mẽ đâm vào.

Sau đó dù bên ngoài có vẻ anh rất tốt rất yêu thương em gái nhỏ nhưng khi chỉ có hai người anh trầm mặc, cái gì cũng không nói. Cô có sử dụng xuân dược nhiều lần, nhưng chỉ một hai lần đầu phát huy tác dụng không chế được anh, còn những lần sau anh cam chịu hạ thân cố gắng lao vào phòng tắm, ngâm nước lạnh gần mấy giờ mới ra ngoài (La: aaa chị Cát Lam là quái vật sao mà có thể liên tiếp nhiều giờ như vậy aaa:-((Google: đồ ngốc, chị Nhược Nhược còn tối sáng đó!!!), anh vút chai rượu Ivalybo đắt tiền xuống sàn, tiếng thủy tinh vỡ nát. Anh gằn lớn:

“Cát Lam em thôi ngay trò này đi. Anh đối với em là không có nhục dục!!”

Câu nói này, khi treo mình giữa sự sống và cái chết cô vẫn còn nhớ tới mà đau lòng...

Hôm đó khi lên lên khu rừng gần trường gặp anh, cô đã thấy một con nhỏ tiểu bạch thỏ đưa thư tình cho anh, anh cười đáp lại, cô hiểu! Đây mới là thứ nam nữ làm với nhau... Cô hằm hằm bước ra, tức giận tới nổ phổi, anh lại ôn nhu đóng phim trước mắt cô gái nhỏ kia. Một đao chém đứt tình cảm!!

Ngày hôm sau khi rủ anh cùng đi đua xe, cô cầm lái nhưng tâm trí vẫn ở đâu đâu, hoan ái cái gì cũng đều làm hết rồi sao anh vẫn vô tình như vậy? Khi cô nhận ra xe mình đi lạc làn đường, một chiếc ô tô tải lớn lao tới. Cô liều mạng kéo anh về phía mình che chắn cho anh. Dù chết đi nhưng cô vẫn hoàn thành tâm nguyện của mình. Dù có chuyện gì anh vẫn sẽ đau khổ vì làm thương tổn cô!!!

16. Chương 18

Chương 18: Hạnh phúc không thương

Trong tivi đang chiếu một tập phim nổi tiếng, từ chiếc tivi to đùng một cô gái đau lòng quỳ xuống trước mặt chàng trai nói:

Tại sao tại sao lại buông tay em?

Chàng trai lạnh lùng vô tình đẩy ngã cô gái hét lớn:

Là cô tự tạo nghiệt!! Đàn ông chúng tôi vốn có lòng tự tôn rất lớn. Không thể để một người đàn bà lừa dối và trêu đùa mình được. Nếu yêu tôi vốn cô không nên tự lừa mình dối người về thứ tình cảm không đáng một xu này!! Buông tay!!...

Nhược Nhược bỗng giật mình? Tình cảm không đáng một xu, thật sự không đáng một xu nào sao...?

Tiếng điện thoại bất chợt rung lên, tay cô cầm điện thoại nhìn vào màn hình. Diễm Diễm??

“Alo? Diễm Diễm có chuyện gì vậy?”

Cô nhẹ giọng hỏi:

“Ừm Nhược Nhược Ngốc haha”

Cô thấy kì lạ. Sao Diễm Diễm có thể cười như khóc vậy? Cũng đã lâu hai người không gặp nhau từ khi Diễm Diễm tới thành phố A.

“Diễm Diễm... Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”

“Nhược Nhược... Anh ấy đã về chỉ là... không nhận ra mình”

“Lớp trưởng sao?”

“Ừ, anh ấy là Chủ tịch công ty chứng khoán toàn cầu Hắc Ngôn. Tên cũng đã đổi thành Hắc Ngạo Ngôn, lý do mình không rõ nhưng... anh ấy... à Lớp trưởng đã sớm quên đoạn tình trẻ con của bọn mình. Lạnh lùng cao ngạo như Mặc Nham năm đó. May quá! Mình đã không còn nhớ!”

Cái gì mà không còn nhớ? Cô không phải không biết, khi Lớp trưởng đi Diễm Diễm đã đau khổ như thế nào. Đêm đó, chẳng phải hai đứa đã ngồi trên cái ghế đá cho tới sáng để khóc như mưa như gió cho đoạn tình kia sao? Bây giờ cô biết Diễm Diễm khó chịu tới phát điên!! Vốn trong chuyện tình kia Diễm Diễm là người theo đuổi trước. Chính cô là người lèo đèo đi theo Lớp trưởng mà nói liên hồi, Lớp trưởng chính là không thích Diễm Diễm, có lần còn tuyệt tình nói “Cô xấu xí kém cỏi tới mức làm tôi chán ghét!”

Sau khi nghe xong câu nói đó Diễm Diễm vốn tinh nghịch lại trốn trong phòng chơi bỏ hoang sắp hủy mà khóc âm thầm. Từ đó Diễm Diễm hết sức tránh mặt Lớp trưởng, cô giáo từng xếp Diễm Diễm ngồi cùng Lớp trưởng để học hành tiến bộ hơn. Diễm Diễm mặt mày tái mét, tay chân run rẩy im lặng ngồi cách tới 7 bàn sau Lớp trưởng. Cô hiểu, thời gian đó Diễm Diễm đã đau lòng muốn chết đi. Nhưng sau vài tháng Diễm

Điềm hẹn Lớp trưởng ra nói chuyện. Cô nói cô muốn Lớp trưởng hẹn hò 1 tháng, nếu lớp trưởng không vui cũng không sao, cô vui là được. Rồi Điềm Điềm tiếp tục lẻo đẻo theo Lớp trưởng, nhưng lần này cô chỉ âm thầm đi theo chẳng nói chẳng rằng. Tới nhiều tháng trôi qua, Lớp trưởng lười không quản. Cái gọi là hẹn hò ấy theo Điềm Điềm tới khi Lớp trưởng gặp tai nạn. Và quãng thời gian đau khổ đây đưa nhiều năm khiến Điềm Điềm bây giờ cười cũng rất bi thương. Cô biết, Điềm Điềm đã tự mình vượt qua quá nhiều đau khổ rồi!!

“Điềm Điềm cậu ở đâu? Mình tới”

Sau khi Điềm Điềm nói địa điểm cô vội vàng chạy tới, quên cả nói cho Mặc Nham biết.

Khi tới nơi, tầng lầu cũ nát, cầu thang như muốn sập, sơn tường đã bong ra. Cô nhanh chóng chạy lên lầu 3, cánh cửa nhà Điềm Điềm cũng chỉ khóa hờ. Cô đẩy cửa bước vào thấy Điềm Điềm tóc tai rũ rượi đáng sợ đang gục mặt trên ghế sofa. Nhìn qua căn phòng một hồi cô nhẹ gật đầu, tuy bên ngoài có hơi cũ nát nhưng bên trong rất gọn gàng sạch sẽ. Cô tiến tới nhẹ ôm Điềm Điềm không nói gì, Điềm Điềm cũng nhẹ nhàng dựa vào vai cô nói

“Nhược Nhược cậu có hạnh phúc không?”

“Mình...”

Rồi cô nhẹ giọng kể, từ khi gặp Mặc Nham ra sao, cùng cô tình một đêm thế nào, và tình hình hiện tại.

Điềm Điềm cười nói:

“Cậu biết không? Lòng tự trọng của đàn ông rất cao. Cậu lừa dối họ, khi họ nhận ra thì chỉ cậu thiệt thòi, mình cậu đau khổ! Cậu lấy gì đảm bảo Mặc Nham không biết, sau này khi nhớ ra anh ta sẽ như thế nào, anh ta sẽ nhớ đến Nhược Nhược sao?” Điềm Điềm lại nở nụ cười đầy ẩn ý “Không đâu! Người con gái anh ta nhớ đến là Cát Lam, cậu chỉ đang tự lừa dối bản thân không đau khổ, cũng tự lừa dối bản thân không bi thương nhưng chính là đau khổ muốn chết đi!”

Từ khi từ nhà Điềm điềm trở về, cô cứ nghĩ mãi không ngừng tới lời nói kia. Về đến nhà, cô thấy Mặc Nham ôn nhu nhìn cô cười:

“Cát Lam, đi đâu mà về muộn vậy?”

“Ừm, đi thăm bạn một chút”

“Được, em tắm rửa rồi ngủ chút đi, anh mệt mỏi đi ngủ trước”

Cô nhìn theo bóng lưng lười biếng của anh mà đau lòng. Bọn họ đã sống chung 2 ngày, cô vẫn như vậy chăm sóc anh. Căn nhà này rất lớn, bên ngoài có ghi biển “Mặc Cát Mặc Nham Vũ Lam”

Cô hiểu, đây là căn nhà mà bọn họ hứa hẹn bên nhau trọn đời!!

Sau khi tắm rửa cô bật tivi lên, tivi đang chiếu một tập phim nổi tiếng. Từ chiếc tivi to đùng, một cô gái đau lòng quỳ xuống trước mặt chàng trai nói:

Vì sao... Vì sao không cần em?

Chàng trai lạnh lùng đẩy ngã cô gái hét lớn:

Là cô tự tạo nghiệt!! Đàn ông chúng tôi vốn có lòng tự tôn rất lớn. Không thể để một người đàn bà lừa dối và trêu đùa mình được. Nếu yêu tôi vốn cô không nên tự lừa mình dối người về thứ tình cảm không đáng một xu này!! Buông tay!!...

Nhược Nhược bỗng giật mình?

Tình cảm không đáng một xu, thật sự không đáng một xu nào sao...?

17. Chương 19

Chương 19: Nhất Kiến Buông Xuôi

Hạnh phúc là thứ gì?

Yêu thương là thứ chi?

Khi một con người vượt tới cực hạn đau thương, họ có hai cách! Một là nhảy xuống, tuy vạn phần đau đớn nhưng chỉ là thoáng qua! Bất quá nếu họ cố chấp lừa dối chính mình thì sẽ đau tới phế liệt, tới khi nhận ra thì đã không còn gì để đau đớn!

Cố chấp chính là ngu ngốc nhất trên đời! Nhưng khi một người yêu say đắm mà phải lựa chọn buông tay, thì ngu ngốc đã không còn đáng để bận tâm!

Cô suy nghĩ rất nhiều, ở bên anh, hạnh phúc có, vui vẻ có, ngượng ngùng có chỉ là anh không yêu thương cô! Cái gì mới là yêu không đau đây?

Hôm sau, cô dậy rất sớm. Nấu rất nhiều món ngon, tự động viên bản thân chờ tới khi trí nhớ anh hồi phục sẽ im lặng buông tay.

Anh nở nụ cười tỏa nắng, ôm cô vào sâu trong lồng ngực, thì thào bên tai cô nói:

“Dậy sớm làm gì vậy? Lam Lam không phải thích ngủ nhất sao?”

“Ừm, chỉ là muốn làm vài món ăn nhỏ”

Anh mỉm cười, cắn vào tai cô, bàn tay đi vào áo cô, bóp nhẹ nơi đầy đà kia, thì thào:

“Thế này là vài sao? Hừm...?”

“Ừm, canh cá chua, thịt sườn giòn, bánh quy nhỏ, cháo cua, súp vi cá, a và còn hai cốc sữa nhỏ, rồi cafe để anh uống khi đi làm nha?”

“Ừm thật ngon, nhưng anh muốn ăn thịt!”

“Thịt sườn giòn cũng rất ngon”

Anh mạnh mẽ bóp lấy một bên quả đào đang cứng đờ, tay kia xé áo cô, dùng môi hôn tới, tham lam liếm láp đỉnh hồng. Mồm luôn miệng phát ra tiếng gầm khoái cảm:

“Lam, em có chút nhỏ đi, để anh giúp em...”

“Đừng Mặc Nham.”

Cô ngại ngùng muốn chết, mặt đỏ tới muốn nổ tung.

“Cái gì mà thịt sườn giòn? Em không phải luôn kêu món đó tầm thường sao?”

Cô giật mình một giây? Cô là Nhược Nhược cơ mà? Từ lúc nào trở nên ham muốn làm Cát Lam quý phái chứ?

Chưa kịp suy nghĩ anh đã tụt tới quần lót, tay dịu dàng xoa quanh u cốc mềm mại, nhu thuận đâm một ngón tay, cô bất giác phát ra tiếng âm loạn vô cùng:

“Mặc Nham, ưm...”

Anh vọt rút ngón tay kia, bao bọc ngón tay là một dòng nước trong suốt trắng đục. Tiếng gầm của anh ngày càng lớn, anh cầm vật kiêu hãnh ngạo nghễ đã sớm cương cứng phình lớn tới phát sợ, đâm một nhát thật mạnh, rồi liền rút ra, đâm tới một phát nữa. Cô luôn miệng kêu ra tiếng âm đả đả ghê tởm, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Bàn ăn vốn phong phú đặc sắc đã sớm bị anh hất đổ. Sau khi dày vò cô, anh đứng dậy đi một mạch vào phòng tắm. Nước mắt của cô lặng lẽ chảy, Cát Lam khi đó có hạnh phúc hay không? Cô hiểu, dù từ khi từ bệnh viện về anh cùng cô đã làm qua bao lần hoan ái nhưng cô biết, anh không có hôn môi cô. Cô tự lừa

đổi bản thân về đoạn tình này, cô vĩnh viễn không thể thành Cát Lam trong anh. Đây có phải quả báo cho sự cố chấp của cô hay không?

Cô nhìn theo hướng cửa phòng tắm đang phát ra tiếng nước ào ào, hai giọt lệ đau đớn lăn xuống, trên cơ thể trần truồng cũng run rẩy. Cô đã chịu thua, cô không thể lừa dối anh thêm một ngày nào nữa!

18. Chương 20

Chương 20: Chấm Dứt

Anh không yêu em, vĩnh viễn không yêu!!

Sau một tuần ở bên cạnh anh, cô hạnh phúc cũng có, đau thương cũng có. Hôm nay phải một đao chém nát bức màn huyền ảo, để anh được thấy sự thật anh cần biết! Cô... không phải Cát Lam của anh!!

Sau khi ăn tối, anh bước vào phòng tắm, tiếng nước chảy mạnh mẽ đáp xuống nền đá đất tiền tạo nên thứ âm thanh thánh thót đến lạ kì.

Cô ngồi trên giường, bồn thần suy nghĩ tới kết cục. Cô sợ hãi khi phải đối mặt với việc này!! Thực sự sợ hãi!!

Rất lâu sau, anh bước ra. Mặc chiếc quần ngủ, khoác chiếc áo ngủ mở phanh 3 cúc đầu. Tóc ướt đang nhỏ giọt. Cô cầm khăn lau tới, nhẹ kéo anh tới giường lau tóc cho anh. Từng giọt nước mắt của cô lặng lẽ mà lăn theo má, đáp tới vai anh rồi tạo ra một vết ướt nhứn mắt.

“Mặc Nham...”

“Chuyện gì vậy?... Lam Lam?”

“Có một chuyện em muốn nói với anh, chỉ mong... anh tha thứ cho em”

Anh quay người, nhìn thẳng vào cô, đôi mắt nghi ngờ:

“Chuyện gì cần anh tha thứ?”

“Em... chuyện là...”

Anh nhíu mày không nói

“Anh..... thực ra bị chấn động não, mất đi trí nhớ. Em muốn thú nhận rằng... em không phải là Cát Lam hay... Lam Lam của anh. Em thực lòng xin lỗi...”

Em đã lừa gạt anh trong những ngày tháng qua, em thật có lỗi. Anh không tha thứ cho em cũng được, chỉ cần cho em trở về công ty, tiếp tục công việc của mình... chỉ thế thôi!”

Anh im lặng rất lâu, ánh mắt trở nên lạnh lùng đáng sợ. Nước mắt cô nhẹ nhàng tuôn ra như dòng sông lệch dòng. Ướt đầm một mảnh khăn lau tóc. Cô cắn răng khóc bật thành tiếng, không muốn để anh nghĩ rằng cô đang cầu xin sự thương hại của anh. Rất lâu sau, khi hai người cứ đứng yên như vậy. Anh lạnh lùng xoáy lộn tóc vương trên gò má cô, dùng tay bóp lấy cổ cô. Miệng gần từng chữ:

“Cô tưởng tôi là đồ ngu sao? Tôi còn không phân biệt được Lam Lam và cô hừm?” Anh dừng lại rồi miệng khẽ nhếch lên:

“Tôi... Vốn dĩ không có bị mất trí nhớ, cà chua nhỏ!!”

Cô chấn động đưa mắt nhìn anh, giọt nước mắt như pha lê tuôn đầy mặt. Cô không tin vào sự việc trước mắt. Không tin!!

Anh nhẹ nhàng nói:

“Khi phụ nữ yêu có ba cách để đánh giá tình yêu của họ. Cách đầu tiên là giết họ, cách thứ hai, giết tình yêu của họ, và cách thứ ba là yêu họ!!”

19. Chương 21

Chương 21: Mạnh Mẽ Bỏ Rơi

Tối đó anh không về, cô chậm chạp thu dọn đồ đạc. Nước mắt lăn dài trên vùng má trắng bệch. Âm thanh xếp đồ vào vali vang lên lạnh lẽo trong ngôi nhà to lớn.

Cô như con rồ bất quên không tra dầu, ngốc nghếch gì sét. Không oán ai, không hận ai... chỉ trách mình cố chấp.

Tối khi hoàng hôn đến, cô mới xếp hết đồ đạc của bản thân vào trong chiếc vali nhỏ.

Cô ngẩng mặt lên, qua cánh cửa kính to lớn, cô thấy cuối trời đang nhuộm màu hoàng hôn. Không còn rực rỡ như giữa trưa đầu chiều, mà tàn lụi lép vế sau ngọn núi kia.

Cảnh hoàng hôn có khi rất đẹp, nhưng có khi lại bị thương vô cùng, đớn đau vô cùng tận.

Cô nhẹ bước tới dàn tủ gỗ đựng đĩa của anh, lấy ra một chiếc đĩa. Để vào chiếc đài được bố trí loa khắp bốn góc phòng. Âm thanh thê lương vô cùng nhẹ nhàng vang lên, người ca sĩ thả lòng vào toàn bộ bài hát. Bất lực làm sao, thê lương tới mức nào??

(*) đây là bài Let It Be Me của Jennifer Lopez nhé mọi người. Theo Google bài này đã ra khá lâu nhưng bây giờ mới nhận được sự chú ý của công chúng .

Đây là món quà cô tặng cho ngôi nhà này. Giúp nó bớt đi sự cô đơn, lạnh lẽo ngày thường. Hoặc là chỉ mong khi anh trở về sẽ có chút gì đó nhớ tới cô. Một chút cũng được...

Khi mất nhiều thời gian lững thững đi bộ ra khỏi khu nhà anh, cô bắt một chiếc taxi.

Lúc ngồi lên xe, cô thấy có điều gì không đúng, nhưng không thể nhớ nổi là thứ gì.

Rút máy ra bấm số gọi cho Diễm Diễm. Trong máy vang lên tiếng nói của một Diễm Diễm ủ oải thiếu sức sống. Cô thở dài một hơi...

“Diễm Diễm?”

“Ừm, mình đây”

Tự dưng chiếc xe dừng lại.

“Diễm Diễm đợi chút”

Cô quay lên chú tài xế, mới nhận ra được điều bất thường kia. Ông ta không mặc áo lái xe taxi của hãng, bên ngoài cũng không có dán số xe. Cô chợt trống rỗng. Cướp giật? Hay giết người đây?

Bỗng cô thấy người đàn ông kia tiến tới đưa chiếc khăn trắng lên mũi cô. Cô chợt thấy mọi thứ mơ hồ. Chỉ còn lại gương mặt bí ối của người đàn ông kia đang cười một cách dâm dăng vô cùng.

Dùng chút hơi sức cuối cùng nói vào điện thoại:

“Diễm Diễm... cứu mình... cứu...”

Rồi không khống chế nổi bản thân mà lịm đi.

Khi tỉnh lại, cô thấy xung quanh rất mơ hồ. Đây là một phòng tổng thống sang trọng. Theo bản năng cô cúi xuống nhìn thân thể mình, và chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ: ‘ Lỗ Lỗ ‘

Khi nhấc hạ thân lên cô thấy đau đớn vô cùng, theo kinh nghiệm của bản thân cô liền nhận ra. Bản thân đã bị xâm phạm!!

Cô trèm chần qua đầu không biết nên làm gì, đau đớn, khổ tâm cùng kéo đến. Cô khóc lớn trong căn phòng lạnh lẽo, tiếng khóc vang lên thê lương vô cùng tận...

Ở một phòng kia, có một người đàn ông nhú mày theo dõi từng cử động của cô..... Hắc ám nhú mày không rõ đang nghĩ gì...

20. Chương 22

Chương 22: Buông Tay Thôi Em Phiền Muộn Đủ Rồi

“Anh... Anh có yêu em hay không?!”

Một lời thốt ra “Không...”

Nhưng anh sẽ không phụ em, vì anh... nợ em cả một kiếp thanh xuân. Nợ em những đêm đau lòng không thành tiếng... Nợ em cả đời yêu thương, bao bọc...

Ngày x tháng x năm x...

(*) Đây là tác giả giấu ngày tháng và lược bỏ chi tiết để cho truyện được hồi hộp!! Có thể nói đây là mỗi nhử aaa

“Cô ấy... thế nào rồi?”

“Anh đuổi theo Cát Lam đã lìa đời của anh đi, bây giờ giả bộ tiểu bạch thỏ đau lòng khóc lóc gì chứ? A ~ tôi phỉ nhổ! Anh tưởng tôi sợ gia thế cha mẹ anh sao? Cô ấy chịu bao đau thương vì anh, còn từng bị làm nhục khi anh bỏ rơi cô ấy... anh... đồ không có liêm sỉ!!!”

Anh lặng lẽ châm điếu thuốc, bầu trời bên ngoài hắt vào một mảnh u tối... cô độc đáng sợ. Sau đó quay lại nhìn (giấu tên) nói:

“Khi cô ấy tỉnh lại, nhấn rằng... không có kẻ nào dám làm nhục cô ấy ở đất của tôi... bất quá chỉ là... tôi không không chế được dục vọng của bản thân!!!”

Cô nào dám nói với anh, vì anh... cô không còn trong sạch.

Vì ai cô nhớ nhuộm nhuộm màu bụi, khói đời... lạnh lẽo câu hỏi ‘ vì ai? ‘ không lời đáp.

Cô cô đơn giữa nơi này, không ai cho cô bờ vai nghỉ chân lúc mệt mỏi... Điềm Điềm chắc cũng đang đau khổ như cô, bất lực khi tình yêu không đi đúng hướng... ‘ Lực bất tòng tâm! ‘

Cô gội sạch bản thân dưới làn nước xối xả vòi hoa sen, nhưng vẫn nhớ nhớp, bắn thối vô cùng.

Nước mắt lăn dài trên gò má cô, khi đó cô mới ngẫm ra. Cô chưa uống thuốc tránh thai.

Mặc vội chiếc áo len màu tím, khoác chiếc áo khoác màu nâu cổ lông đã phai cô chạy vội ra hiệu thuốc mini gần nhà mở 24/24 giờ.

Khi đó người bán hàng đã ngủ gà ngủ gật, cô nhẹ gõ cửa kính.

“Thật xin lỗi...”

Người bán hàng nghe thấy thế liền tỉnh dậy. Nhìn cô cười xã giao. Người này tầm bốn mươi bốn năm tuổi, nước da bánh mật và có mái tóc hơi xoăn.

Khi cười nở ra hai bên má núng sần, có thể coi là phụ nữ trung niên đẹp.

“Tôi muốn mua thuốc tránh thai khẩn cấp!”

Nghe vậy, người bán hàng tất phụt thiện cảm nói:

“Cô cậu thanh niên thời nay đúng thật là... biết những thuốc này có tác hại ghê gớm về sau như nào hay không?! Đã làm được sao không phòng tránh trực tiếp, không nhịn được vài ba giây sao...”

Cô bỏ ngoài tai lời khuyên, có tên nào đi làm nhục phụ nữ lại đeo thứ bảo vệ kia, nực cười!

Tìm tòi ít lâu người bán hàng vớt lên bàn kính hai viên thuốc màu trắng giọng the thé:

“Uống hai viên một lúc, có tác dụng trong 24 giờ... mua gì nữa không?”

Cô cầm hai viên thuốc bọc trong túi màu xanh cốm, rồi gửi tiền lững thững ra về.

Về tới nhà, bản thân cô đã mất đi tri giác, lạnh mất mặt.

Uống thuốc, lên giường, quần chần vào, thở một hơi.

Ngày hôm nay... mệt mỏi thật đấy!!

Sáng hôm sau cô đã đi làm từ sớm để nhận công việc tồn dư.

Khi các nhân viên đã lục tục đi tới, Mặc Nham cũng tới. Không nhìn cô bước thẳng vào phòng.

Ít lâu sau, đại sảnh vang lên tiếng cộp cộp nện giày cao gót. Khiến cô chú ý mà ngẩng mặt.

Một nữ nhân xinh đẹp quen mắt không thềm để ý ngang dọc với khuôn mặt quen thuộc ẩn cửa vào phòng làm việc.

Là Lạc Nhiếp An, người có khuôn mặt tựa Cát Lam.

Cô nhanh trí bê cafe vào.

Nhược Nhược đưa cafe vào phòng cho Chủ tịch. Tuy cánh cửa này cách âm không tồi nhưng vẫn nghe ra tiếng rên rỉ kiều mị của phụ nữ và tiếng gầm thồm mãn của đàn ông. Một cổ đau lòng xông lên...

Là Hàn Mặc Nham cùng Lạc Nhiếp An sao? Họ không ngại nơi này mà...

Cô bỗng thấy tim như bị bóp nghẹt, nước mắt rơi lã chã... vẫn thế... cô vẫn thua thảm hại... thua trong ván cờ của Cát Lam và Mặc Nham.

Cô chạy ra phòng pha nước, để lên bàn gỗ hai cốc cafe nóng hổi tỏa ra hương thơm ngát.

Rút máy ra nhấn vội một tin cho Diễm Diễm “Diễm Mập Mập, mình không ổn rồi! Gặp nhau đi!”

Cô không thể chịu được thêm nữa, có lẽ... Nên buông tay thôi!!

Và cô nên buông tay từ rất lâu rồi mới phải!

21. Chương 23

Chương 23: Hé Lộ

Bảo bối, hãy tin tưởng mẹ!! Đừng xa mẹ... bảo bối...

Cô gặp Diễm Diễm trong quán cafe gần công ty.

Khi thấy Diễm Diễm khuôn mặt phờ phạc, mắt vô hồn, cùng túi va li lớn bên cạnh... cô thật ra thấy hơi lạ lẫm.

Cô ấn ghế ngồi xuống.

Diễm Diễm ngẩng mặt nhìn cô cười ngây ngốc. Nước mắt lã dài trên khuôn mặt.

“Nhược Nhược... mình đã có thai ... mình muốn rời khỏi đây...”

Cô lặng người.

Cô đau lòng tới vậy, nhưng nhận ra Diễm Diễm có chút gì đó bị thương hơn.

Cô nắm lấy bàn tay gầy gò xanh xao của Diễm Diễm, nước mắt lăn dài trên má, nhẹ cất giọng:

“Được, chúng ta cùng nhau rời khỏi thành phố bị thương này thôi”

Cô cùng Diễm Diễm túi lớn túi nhỏ đi ngay trong ngày hôm đó. Bầu trời ảm đạm xám xịt. Cô vô thức chảy nước mắt... Mặc Nham... tạm biệt!!

Hai người tới khu phố Giang Hồ ở thành phố X. Nhà cửa cũ nát, an ninh kém nhưng giá vô cùng rẻ. Hai người ở một phòng. Đồ đạc chiếm chỗ, để lại không bao nhiêu.

Sau chuyến đi xa, Diễm Diễm cùng bảo bối nhỏ đã thấm mệt. Diễm Diễm kê tay lên chiếc hòm gỗ bụi bặm, thở gấp gấp. Cô lo sợ hỏi:

“Diễm Diễm sao vậy?? Cậu không khỏe ở đâu... mau nói ình”

“Không có gì... đường gồ ghề quá”

Cô đi quá chớp nhoáng mà quên mất Diễm Diễm có thai. Còn ăn ở, chăm sóc, sinh hoạt... ể.

Cô dọn một góc khuất ẩm áp nhất, trải đệm mỏng. Đỡ Diễm Diễm nằm xuống rồi trải tạm tấm vải lớn, gần cửa sổ mà nghỉ ngơi.

Ban đêm, khung cảnh tĩnh lặng nơi thôn quê gợi lên thật đáng sợ. Cô ôm chặt mình, nén nhịn chảy nước mắt.

“Nhược Nhược”

“Đây... Mình đây”

“Cậu nhớ anh ta sao?”

Cô hoảng hốt, đã như vậy cô còn nhớ nhưng sao?

“Không, nhớ gì chứ”

“Cậu yêu anh ta mười năm... một sớm một chiều sao quên được chứ?”

Cô quay lại nhìn Diễm Diễm. Từ sau khi Hoa Nghiêm gặp nạn, cô biết Diễm Diễm đã trở nên thông suốt nhiều điều. Cũng như... trở nên sâu thẳm hơn bao giờ hết.

“Không dễ phai thì sao, anh ấy có yêu mình đâu. Lòng anh ấy chắc nịch một Cát Lam... vĩnh cửu”(thuận theo mong muốn chị Cát Lam)

“Cậu biết không? Cát Lam và anh ta là họ hàng... mang chung một dòng máu”

Cô sững sờ.

“Tai nạn kia do Cát Lam cầm lái, cô ấy hi sinh để khiến Mặc Nham ghi nhớ suốt đời, cậu...”

Cô chạy tới bên Diễm Diễm, hét lớn:

“Tại sao không nói cho tớ biết!!!”

Diễm Diễm cười nhẹ:

“Mình tưởng... cậu vốn đã biết... vốn đã biết trước mà vẫn đâm đầu vào”

“Vậy... Còn Hoa Nghiêm... cậu yêu anh ấy không??”

Nước mắt cô tuôn rơi, không nhìn rõ mọi thứ.

Lao ra khỏi nhà. Chạy ra đường như tìm cứu mạng.

Rồi ánh sáng chợt lóe, cô mệt mỏi.

Khi tỉnh lại, đã là ở trong bệnh viện trắng toát lạnh lẽo.

Cô mơ màng, không nhớ điều gì.

Trước mắt cô là một bác sĩ trẻ, đeo kính, anh tuấn vô cùng. Thấy cô tỉnh lại thì quay qua nhìn y tá nói vài lời.

Thực hành vài bài kiểm tra cơ bản.

“Chào cô, tôi là Tấn Thành, Bác sĩ trưởng, cô bị tai nạn ở đường X, ô tô đâm, đứa nhỏ gần một tháng không giữ được, đã qua đời. Não bị chấn động, cô còn nhớ chút gì về người thân không?”

Cô ở trong bệnh viện nửa tháng. Làm quen dần với Tấn Thành (người X trong cuộc đối thoại trước đó với Mặc Nham). Anh không xấu, mà còn rất vui tính. Cô không nhớ chút gì về quá khứ. Chỉ nhớ bản thân có một quá khứ đau thương, một cô bạn thân Diễm Diễm, và ai đó... bản thân không nhớ rõ.

Diễm Diễm bị động thai. Đã về Tây Nam thành phố X sống cùng mẹ.

Cô làm bạn với sác sĩ Tấn... gần 2 năm hơn. Bệnh vô phương cứu chữa.

Bác sĩ Tấn không màng tới bảo bối đã đi của cô, muốn cưới cô làm vợ. Cô đồng tình, chấp thuận.

Cho tới một ngày người đàn ông cao lớn và anh tuấn gấp trăm vạn lần bác sĩ Tấn xuất hiện. Đòi đưa cô về.

Bác sĩ Tấn nói chuyện với hấn một lúc lâu, sau đó hấn chạy vào kéo tay cô và nói:

“Nhược Nhược anh đã về”

Cô lắc đầu nước mắt lã lã. Ngây ngốc nói:

“Bảo bối chết rồi!”

22. Chương 24

Chương 24: Ta Không Nhớ... Nhưng Rất Đau Lòng

Hấn là ai tôi không nhớ... Nhưng hấn luôn xuất hiện lúc tôi cần, bao bọc tôi khi tôi mệt mỏi...

Có lúc tôi nghĩ... hay là xa nơi đây để được hấn... che chở!?

(Bởi vì Nhược Nhược không nhớ ra Mặc Nham nên mình để là hấn, vẫn xưng anh – Tiểu Dung phi phàm)

Bầu trời của cô trở nên không tĩnh lặng từ khi hấn đến... cái kẻ lạ mặt tuấn tú kia.

Hấn cãi nhau, mà không... xin nói là tranh luận với bác sĩ Tấn uy phong.

Hấn luôn kể tai thì thầm khi cô đang lơ mơ ngủ:

“Tiểu Nhược... ngủ ngoan... bảo bối và anh sẽ ở đây”

Bất luận ai nói gì, hấn cũng phủ nhận sự thật rằng... bảo bối được nhắc đến kia đã chết!

Hấn tuấn tú, đồng thời cũng lạnh lùng vô cùng, khi làm việc thường để rũ vài sợi tóc mái xuống, chăm chú mà làm.

Thâm tâm cô biết, bản thân rất muốn ngắm nhìn hấn.

Hôm đó, ngày cuối thu...

Cô ngồi trong phòng bệnh, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên dưới là những khuôn mặt với tâm trạng cảm xúc khác nhau, kẻ vui... người buồn.

Mới thương tâm làm sao!

Bỗng cửa bật mở, hấn bước vào:

“Tiểu Nhược... anh”

Cô quay lại nhìn hấn ánh mắt thờ ơ:

“Anh... vẫn chưa về?”

Rồi đảo mắt một vòng, ngẩng lên nhìn hấn, cười mỉm:

“Thật thất lễ rồi, kẻ có tiền có quyền có thú vui riêng... bắt quá anh lại có sở thích dị thường mắng mỏ bác sĩ Tấn và trêu đùa tôi!!”

“Anh không trêu đùa em, em là vợ anh!!”

“Anh... không có liên hệ”

Hấn lãnh khốc quay đầu, trước khi đi còn buông một câu:

“Hiện giờ em đang mất trí nhớ, anh không để tâm tới. Anh nhất định sẽ chữa khỏi cho em. Trước đó chúng ta có hiểu lầm... khi em bỏ đi, anh mới biết... anh đã yêu em”

23. Chương 25

Chương 25: Bỏ Cuộc

Trong một ván cờ bạn có ba lựa chọn. Thua cuộc, vay mượn đánh tới cùng với lầm tưởng sẽ bù được lỗ. Cố gắng chiến thắng bằng mọi mảnh khóe, không chấp nhất gì. Buông xuôi, ra về dù đau đớn, dằn vặt cũng được, suy nghĩ rằng: Phải chăng khi mình rời bàn cờ với thất bại ê chề sẽ có người cười hoan hỉ với chiến thắng lớn, vậy là hòa không phải sao, cũng đâu có thiệt gì?

Tiếc thay... số đông đều không chọn phương án cuối. Họ là không chịu được thua cuộc hay mất quá nhiều lo lắng không dọn dẹp được tổn thất?!

(*) Tiểu Dung: Thứ có lòng tự trọng cao, không chịu được thua cuộc không nhằm thì là... con người!!

“Nói đi...”

“Đúng, anh có đưa cô ấy đi trăm ngàn bệnh viện nữa thì bệnh của cô ấy vẫn vô phương cứu chữa. Mà còn nữa, anh cứ thử đưa cô ấy đi xem! Cô ấy sẽ chết vì bị anh dồn ép. Anh hành hạ tâm tư cô ấy mười năm, hai năm bỏ mặc,... nực cười... suy cho cùng cô ấy là thứ chó gi trong tim anh? Con mẹ nó!!”

Thấy tình hình căng thẳng, y tá nữ liền khuyên can:

“Bác sĩ Tấn... đừng nóng giận”

Khuôn mặt Mặc Nham vẫn anh tuấn y nguyên.

Có lẽ cái vẻ điển trai mười năm trước là thanh xuân, hai năm trước là tuổi trẻ hoa mỹ, giờ anh mang vẻ phong trần, lạnh lùng bức người.

Thật khiến người khác thêm mấy phần kính nể.

Anh chậm rãi, mở túi áo, lấy ra hộp thuốc lá màu đen, bên trên mạ một con rồng vàng đang uốn lượn. Châm lửa, hút, mùi hương lạ lùng tỏa khắp phòng. Mùi hương như pha tạp cả trăm ngàn thứ tư vị trên đời, khiến người đối diện khoan khoái.

Bác sĩ Tấn càng thêm nóng giận:

“Đây... đây là bệnh viện cái anh kia!!”

Mặc Nham không mở mắt, nhú mày như chìm vào khoan khoái đó.

“Im. Cần tôi dẹp phẳng cái bệnh viện cón con này xây thành khu hút thuốc Nhân Dân không??”

Bác sĩ Tấn nghe vậy liền cứng họng, không dám nói nửa lời.

Lúc lâu sau, Mặc Nham mới nói:

“Bệnh của cô ấy,... sẽ cả đời sao?”

“Phải, cô ấy sẽ ngây ngốc như vậy...”

“Tôi sẽ chăm sóc cô ấy,... thật tốt”

“Căn bệnh này, tám phần do ảnh hưởng tâm lí, cần sự cố gắng của người bệnh. Anh xem, từ ngày anh tới cô ấy còn chả nhắc nổi mếp nói gì cười?!”

“Cô ấy sẽ hạnh phúc sao?”

“Không chắc, nhưng sẽ hạnh phúc hơn khi có anh ở đây”

“Anh... yêu cô ấy?”

Bác sĩ Tấn dừng ít lâu mới tiếp lời.

“Phải”

“... cứ như vậy đi”

Nói xong anh liền quay đi, bóng dáng cô đơn nhạt nhòa.

Bác sĩ Tấn chợt thở dài, quay xuống nói với y tá phía sau:

“Chuẩn bị phẫu thuật não, ngày kia”

Người y tá chợt giật mình, song vẫn tiếp lời:

“Dạ, Bác sĩ”

“Lui đi”

“Vâng...”

Khi tiếng đóng cửa vừa vang lên. Bác sĩ Tấn ngồi xuống ghế salon, thở hổn hển.

Được, anh chấp nhận bản thân sai lầm.

Không sai, không hối hận!

Bệnh của cô tiến triển rất tốt. Anh biết, không chỉ trước đây, mà cả khi mất trí nhớ, cô vẫn cố chấp không buông xuôi mảnh tình thuở thiếu niên.

Nào ai chịu từ bỏ mối tình mà đánh cược mười hai năm thanh Xuân?

(Trích dẫn đoạn mở đầu: Cố gắng chiến thắng bằng mọi mảnh khoe, không chấp nhất gì. Bác sĩ Tấn cố chấp quá >.<>

Anh lừa mình dối người, anh không muốn cô thuộc về ai cả. Ngay từ đầu anh đã yêu cô, anh bỏ mặc tất cả để bao bọc cô hai năm. Nhưng với cô, như muối bỏ biển!

Anh mặc kệ kiếp sau cô hận anh chia rẽ tình yêu của cô, anh sẽ vẫn tiếp tục kế hoạch xấu xa này.

Tiếng mở cửa vang lên, tiếng bước chân trầm ổn. Cô biết, là anh! (xưng hô anh – thay đổi trong quan hệ)

Anh tiến tới. Dừng bước trước giường bệnh, chỉ nhìn cô.

Cô quay lại nhìn anh. Lần đầu tiên từ khi anh tới, cô chủ động nhìn anh.

Anh lặng lẽ nhìn cô. Rồi bỗng bước tới, ôm cô. Anh ôm cô rất chặt, hơi ẩm lan đến gáy. Cô run run nhẹ.

“Sống tốt chứ”

“Tốt”

Giọng điệu của cô như đứng trước cơn bão lớn, còn anh như đang hân hoan, vui vẻ.

Cô cùng anh, nói chuyện không đầu không cuối.

“Em thấy bác sĩ Tấn thế nào?”

“Anh có ý gì?”

“Em có thích anh ta không?”

“Không, chỉ là ơn nghĩa”

Cô hoảng hốt. Từ khi nào trong cô khi nghe câu hỏi đó của anh lại thấy... đau lòng? Cô đã bao giờ cố gắng giải thích gì cho anh hiểu đâu?

“Ơn nghĩa... nặng bao nhiêu?”

“Rất nặng”

“Bán bao nhiêu?”

Cô chợt thất thần. Anh hỏi như hỏi chơi mà như muốn tìm tòi. Cô im lặng.

Anh bật cười:

“Vây, em thấy còn đau đớn gì không?”

“Một chút”

“Em thấy... tôi thế nào?”

Cô ngẩng lên nói:

“Chả ra làm sao cả!”

Anh ôm cô thêm chặt:

“Tất cả tại tôi nên em mới như vậy, tôi không muốn em phải đau đớn. Hãy sống thật tốt. Quên hết quá khứ. Thanh xuân của em tôi không trả đủ, em hận tôi cũng được, cứ oán hận vậy sẽ... chẳng bao giờ quên. Chỉ cần nhớ một chút,... Tôi thực lòng rất yêu em. Thời gian qua đã làm phiền em rồi!”

Nói xong anh dời tay, đóng cửa, đi một mạch. Cô bỗng mất vòng ôm ấm áp, cô quẩn luyến, mê say. Anh... nói vậy...?

Cả ngày anh không tới thăm cô. Cô thơ thẩn như đi trên mây. Tối khi đang ấp trứng trong nhà vệ sinh, bỗng nghe thấy tiếng nói:

“Anh đẹp trai kia về rồi sao?”

“Sớm ra cãi nhau với bác sĩ Tấn, tới tạm biệt bệnh nhân mất trí nhớ kia, sáng mai liền về. Chắc không đợi nổi”

“Tôi tưởng đa tình lắm chứ?”

“Đàn ông con trai bây giờ lấy đâu ra đa tình haha”

Khi tiếng đóng cửa vang lên. Không gian trở lại tĩnh mịch. Cô im lặng hồi lâu rồi bước về phòng bệnh. Suy nghĩ vẩn vơ.

Anh không chịu được, đã đi rồi sao?

Cô như một đứa trẻ bị mất kẹo, chui vằn chần âm thầm khóc. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại khóc. Nước mắt cứ như vậy ào ra.

Trí nhớ cô rất mơ hồ. Cô thấy một người con trai vô cùng oai phong, cao hơn cô một cái đầu, luôn miệng gọi cô: “Mật Mật quay về đây”

Mật Mật? (**) Là cô sao?

Người kia không nhằm thì là... Tần Hoa Nghiêm?

Là ai vậy?

(*) đoạn này mọi người xem qua”Tình Hề Nhất Kiến”nhé. Anh Hoa Nghiêm và chị Nhược Nhược là hàng xóm hơn một tháng. Anh thích chị. Nhưng sau này cấp 2 gặp lại bạn thân chị lại thích anh.

(**) Tên gọi giữa chị và anh Hoa Nghiêm: Bánh mật – Mật mật .

Cái tên rất dễ quen thuộc, khi nhớ tới nó cô bỗng nhớ tới Niếp Diễm Diễm. Trí nhớ khi nhớ về hai người này đều bị thương, nhưng cô lại không sao hiểu được. Tại sao cô lại như vậy?!

Rồi cô nhớ tới người con gái tên Cát Lam?? Cát Lam...

Cái tên này lại gợi tới một vẻ mặt mơ hồ nhưng phi phàm cuốn hút.

Cuối cùng, là một thiếu niên anh tuấn vô cùng, một cái tên mơ hồ hiện lên... Mặc Nham?

Rồi cô còn nhớ tới rất nhiều điều. Nhớ tới khi cô yêu, khi cô đau đớn cam chịu. Tất cả đều xoáy quanh Mặc Nham. Mơ hồ ẩn hiện, cô không nắm bắt nổi.

Cô chỉ biết rằng... 12 năm... có người con gái tên Nhược Nhược yêu Mặc Nham. Điều này không mơ hồ mà rõ nét vô cùng. Khiến cô càng thêm bận tâm.

Anh đã từng nói, anh bỏ lỡ cô 12 năm, mất của cô 12 năm thanh Xuân. Anh biết cô từng rất đau khổ... nhưng cô yên tâm! Anh sẽ trả cô bằng một tình yêu vạn đời!!

Cô ôm đầu, nước mắt rơi trên khuôn mặt. Ôi sao cô lại đau đớn như thế này.

Cô không biết mình nhớ tới điều gì. Chỉ biết bản thân rất mơ hồ. Như đang lênh đênh giữa biển khơi, không biết đi đâu, về đâu.

Cô nhớ tới ánh hoàng hôn nhuộm cả một khoảng trời đất. Nhớ tới ai ngây ngô đưa lời tỏ tình. Cô... cô nhớ... lại hết rồi!

24. Chương 26 [end]

Chương 26: Tâm Bệnh

Cô thích anh 12 năm... không oán không hận.

Khi đang mộng lung giữa thực hư. Cô bỗng bị kéo tới một miền xa xôi nào đó.

Nơi đây không có tiếng động ồn ã, mùi thuốc bệnh viện, mà chỉ có trùng trùng điệp điệp thảm cỏ xanh ngút ngát. Bầu trời xanh trong thăm thẳm,... vô tận.

Cô nhẹ bước lên thảm cỏ ấy, bỗng có làn gió nhẹ thổi qua, man mát, lùa vào tay áo lớn của quần áo bệnh viện.

Cô chợt hoảng hốt, đây là đâu?

Đưa mắt ra xa xa kia cô thấy có bóng dáng đang cãi cọ.

Một nam, một nữ.

Chàng trai kia trông khí phách ngút trời, trên người mặc bộ áo giáp đen, gương mặt anh tuấn, lạnh lùng, cân đối.

Lạ thay, gương mặt anh trông thật giống... Mặc Nham.

Cô gái kia thì mặc áo lụa mỏng màu hồng phấn. Chân váy vẩy trong gió, dạo nhẹ qua đồng cỏ.

Thật là một khung cảnh mê người.

Gương mặt cô gái đó, lại quá giống cô.

Hai người đang cãi nhau chuyện gì đó, cô gái kia nước mắt chảy ra như pha lê. Cứ thế, lăn dài trên khuôn mặt.

Ngược lại, chàng trai kia không mở mồm an ủi, cứ mím chặt.

Lâu sau chàng trai lấy ra một thanh kiếm dài và sắc bén. Kề lên vai cô gái kia.

“Nhược Nhược...”

Cô gái kia khóc càng thêm mạnh mẽ, quỳ xuống nền cỏ xanh.

“Cầu xin chàng, Mặc Nham, Mặc Nham...”

Cô nghe mà giật mình, Nhược Nhược, Mặc Nham?

“Nhược Nhược... chỉ cần... nàng...”

Cô gái lắc đầu trong nước mắt, đưa tay ôm lên mặt.

“Mặc Nham, con của Tấn Hùng trong bụng thiếp,... không thể bỏ.”

“Là tại ta. Tại ta Nhạc Nhạc. Nếu không phải vì ta,... Tấn Hùng (*) sẽ không oán giận mà làm nhục nàng. Tại ta...”

(*) Tấn Hùng ở đây là Bác Sĩ Tấn thời thực tại. Tấn Hùng là thú.

“Không, không phải tại chàng, là thiếp, là thiếp một mực muốn giữ cốt nhục này.”

“Nàng... đã... biết sao?”

Cô gái gật đầu, nước mắt lại rơi thêm:

“Thiếp biết. Người và thú giao phối sẽ tạo ra Tử thú (**) bất tử. Giết hại tất cả dân làng”

(**) Loài thú chết tróc. Tạo ra giữa người và thiếu nữ tròn mười lăm tuổi, quái thú.

“Nàng... phải bỏ... nó... ngay!”

“Mặc Nham, là thiếp có lỗi với chàng...”

“Không đâu, Nhạc Nhạc...”

Nói xong, chàng trai kia đưa kiếm lên cổ, cứa một đường, máu văng ra, chàng trai đổ xuống cỏ.

Trước khi nhắm mắt còn thì thào:

“Ta... ta... không muốn nàng bị... dân làng giết chết. Nếu... muốn giữ... hãy mau... chạy... vào rừng!”

Cô gái kia liền chạy tới, ôm chàng trai, khóc rống:

“Mặc Nha aaam... Mặc Nha aam...”

Sau đó, cô gái nặng nhọc nhắc thanh kiếm, đưa vào cổ.

Cô muốn chạy tới cản, nhưng đã không kịp.

Cô gái đưa kiếm vào cổ, đưa một đường.

Máu cũng tạo một vệt trên thảm cỏ xanh.

Xanh cỏ, đỏ máu... rất hòa hợp.

Rất lâu sau, dân làng chạy tới, muốn thiêu chết họ. Tất cả đều đồng tình, duy chỉ có một sư thầy ngăn cản.

Sư thầy đi tới, quệt tay qua. Lấy máu của cả hai người.

Tiếp tới đi quanh đo đếm. Lạ thay, máu hai người bắn tròn mười hai bước chân.

Đứa con trong bụng nàng ấy mười hai tuần tuổi.

Hai người chết ở ngọn núi thứ mười hai trong bốn mươi sáu ngọn núi ở Hồ Xuân Quan.

Thanh kiếm, đo vừa đủ mười hai gang tay.

Sư thầy lẩm bẩm ít lâu.

Sau đó trộn vào một viên ngọc màu xanh huyết. Miệng nói:

“Mười nghìn kiếp sau luân hồi. Vạn ngàn phù du cách trở,... lạy rằng. Chia đủ mười hai đường (***)”

(***) ý nói, xa nhau 12 năm hiện thực là do mười nghìn năm trước xảy ra việc này. Sư thầy đã chia khổ mệnh của họ thành 12 đường. Hết nạn sẽ gần duyên!

< dung=“” phần=“” tâm=“” mộng=“” >

Nói xong, quay ra phía dân làng:

“Hỏa thiêu”

Ngọn lửa nạn khổ đưa hết mười hai năm thanh xuân của cô đi.

Có lẽ... đã tới lúc... duyên tới!

Trở về thực tại.

Cô vội vã ngồi dậy khỏi giường. Chân trần đi tới khách sạn anh ở.

Cô lao ra khỏi bệnh viện, trên người vẫn mặc áo bệnh nhân.

Tới trước phòng anh, ấn chuông.

Anh chậm chạp ra mở cửa, trên người vẫn vương mùi rượu.

Thấy cô, anh hơi ngạc nhiên rồi cười nói:

“Vất vả tới đây làm gì, về đi không anh đối ý”

Nước mắt cô rơi lã chã trên khuôn mặt.

Anh rút điện thoại, ấn gọi trợ lý.

Cô nhào tới ôm anh, nức nở trong nước mắt.

“Mặc Nham, em đã khỏi rồi. Xin anh đừng xa em thêm một giây nào..... Em sẽ chết mất!”

Anh giật mình, thở phào.

Vừa lúc, đầu dây phía trợ lý nghe máy.

“Dạ, Chủ tịch?”

Anh ghì tay ôm cô. Cười lớn:

Vững vàng nói:

“Anh, chuẩn bị thông báo, tôi... sắp cưới vợ!”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoc-thuong>